

Поезії Василя ЛІСНЯКА

З КНИГИ «КРАСА ЛЮДСЬКА»

ЗАПОРІЖЖЯ

Це не казка, не мрія,
не сон,
Що з нічого
всі чари снує.
Це, як пісня добі в
унісон,
Вироста
Запоріжжя моє.
Димарями,
верхів'ями веж
Дістає аж до синіх небес.
Хоч це й дійсність —
не віриться все ж,
Що немає у світі чудес.
Де руді сумували горби,
Де чорніли глибокі яри —
Там будинки ростуть
щодоби,
Розіслались
широкі двори.
Хто ж, могутій, вирівнює
їх,
І споруди здійма
до висот?
Це — прекрасний
у діях своїх
Вічний зодчий —
звитяжець — народ.

У мартенах
палають вогні,
Кожна плавка
бушує, мов шквал.
Там і ночі,
як сонячні дні,
Щирим золотом
лється метал.

Запоріжжя! Ти — місто
чудес:
Біля Хортиці,
Станції Січ —
Творить пісню нову
Дніпрогес,
Є в ній слово й минулих
сторіч.

Силу ми узяли від
батьків,
Перемог
набирали квіток.
І влітається слава вінів
В слави
нашої
красний віноч.

ДО ЗГОДИ

Дух миру каже:

— Побудую!
— Зруйную! —
Каже дух війни.
Отак щодня в тривозі
чую,
Як сперечаються вої.
Здається, що їх спірна
гостра
Ось-ось у бій переросте...
І часом аж проймає
острах:
Війна — не жарт, не
щось пусте...
Гей, люди!
Всіх до згоди нличте,
Дітей до сонця підійміть,
І духа миру — возвеличте,
А духа воєн — умертвіть.

Дивлюся в очі щирим,
чесним —
Не надивлюсь на їх
красу,
І теплі радощі, як весни,
В своєму серці я несу.

До них іду, нажу їм
слово,
І їхня щедра доброта
Переді мною враз
шовково
Своє безмежжя розгорта.

І бачу я: та безконечність
Добром до віку зацвіла.
Тобі увага і сердечність,
А, як потрібно, то й діла.
З людьми такими добре
жити
І працювати, і творить.
Вогонь душі, для всіх
одиртий,
Не погасаючи, горить,
На мене променем
чудесним,
Сія, мов сонце на росу...
Дивлюся в очі щирим,
чесним —
Не надивлюсь на їх
красу.

Ти хочеш красивою стати,
Гарнішою бути, ніж є?...
Голубко моя! Тільки мати
Усе найдорощче дає.

Тому не фарбуй свої губи
І брів не малюй,
не чорни.
Красу свою справжню
від згуби,
Від лиха — сама відверни.

2
Бо шкода — ой, як мені
шкода! —
Адже оті фарби німі
Тобі додають тії вроди
Не більше, ніж варті
самі.

Отож, коли хочеш узнати,
Де щастя твоє у вінку, —
Шануй ту красу, яку
мати
Дає тільки раз на віку:
У юному серці гарячим,
Любов до людини
плехай...
Отут як не знайдеш
удачі,
То більше ніде не шукай.

«Клянись на вірність» —
не прохала,
Сама у цьому не клялась,
А от найкращим другом
стала,

Круг мене цвітом
обвилась.
А я круг неї — буйним
хмелем...
Тан нероз'ємно ми
сплелись.
Немов своїм життям
веселим
Любить навінн понявись

Комсомолу Запоріжжя
до мого нага 1969